

*Whosoever would be a man must be a
nonconformist'*

Ralph Waldo Emerson

Op werkvakantie in 't leven

Niels Jan Bokkinga

Uitgever : Singel Uitgeverijen: Brave New Books

Plaats : Amsterdam

ISBN : 9789464806557

Uitgave: : 2^e druk 2023

Copyright © 2023 N.J.Bokkinga

Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Fout hotel?	5
Buurtbarbeque	9
Pubquiz.....	14
Schilderles	18
Teamavond	26
Date.....	37
Crematie	43
Zelf.....	57
Pi de kannibaal	61
Shoppen	67
Chiro	73
Konijn.....	80
Bring your own device	87
Reorganisatie.....	90
Afscheid.....	98
Basisschool	102
Annettes ring	111
Koorrepetitie	120
Auto	129
Idealist	135
Passie	142
Kist.....	150
Integraal.....	159

Moeders.....	175
Klassiek	183
Zeilen.....	189
Bij de omslag.....	200

Fout hotel?

De vraag ‘waar gaan we heen dit jaar’ was onder de koffie genoegzaam gekanaliseerd richting Castricum. Eerst maar een weekje naar zee om zwem- en Aperol Spritzverslaving de ruimte te geven. Achteraf een paleis dat hotel. Nou ja, dat vlekje hè, zomaar midden op een stoel! Na een tweede reis en gehuisvest te zijn in een professioneel uitgewoond hotel van een ogenschijnlijk noodlijdende franchiseketen, lokte na een paar dagen thuis zitten een 3e uitje. Verdorie, alle hotels aan zee vol? ‘Hmmm., zullen we dan maar een week naar onze voormalige studentenstad Annie?’ Zonder een antwoord af te wachten scrollde hij door alle hotels in de stad. ‘Moet je eens zien Annie, ook allemaal al vol’, sprak hij hulpeloos. ‘Jeetje, we wijken wel uit naar B&B’s meid, ff zoeken hoor’. Ook alles al vol? Nee hè, toch niet, kijk Annie, hier, een B&B, verspreid over verschillende woningen in een wat oudere buurt. Doen? Kamer ‘Moulin Rouge’ is nog vrij’. ‘Gerund door mensen met enige afstand van de arbeidsmarkt’ en ‘u zult zich meteen thuis voelen in onze woningen met sfeer en dertiger jaren ambiance’, las hij hardop voor. ‘Mooi initiatief toch, win win’, riep hij enthousiast. Annie keek kritisch naar de foto’s, was niet vreselijk enthousiast maar gaf toe: ‘we hebben geen keus nou’. Hij boekte snel. Bij opmerkingen kon hij nog kwijt: ‘Graag glutenvrij ontbijt’. Moest goed gaan nu. Met een enthousiaste harde return joeg hij zijn bevestiging door de glaskabel.

‘De kamer is niet schoongemaakt meneer. Ja sorry, het personeel is niet op komen dagen’. ‘Okeeee’, repliceerde hij automatisch. Wat moet je daar ook van zeggen, dacht hij nog. Na een poos moeilijk zoeken in de ogenschijnlijk verwarrende boekingen werd

zonder opkijken de huisvestingsopdracht verstrekt: ‘u gaat hier de bocht om en loopt dan de straat uit en dan ...’ Het herhaalde ‘dan en dan’ bleek geheel te kloppen, na slechts een half uur lopen van het ‘kantoor’ kon het hotelhuis gevonden worden, afstandelijk verstopt achter een vier meter hoge ligusterheg in studentikoze snoeiverwarring. Na enig wrikken bleek 1 van de 10 sleutels toch te passen, konden de handen na beklimning van de smalle vloerbedekkingtrap vreugdevol worden losgerukt van de kleverige trapleuning en verscheen een deur met daarop in de letters ‘Moulin Rouge’. Hij deed een stap naar voren, zocht een sleutel die paste en deed daarna voorzichtig de deur open. ‘Godallemachtig, Annie als jij het ook maar waagt hier langer dan 1 seconde voor het raam te gaan staan ...’ ‘Laat me er ook even in’, riep ze gnuivend. Een zee van rode lampen schreeuwde haar kleurig tegemoet, wekten een onbedoelde belofte. Ze begon van schrik te lachen. Hij keek ook nog eens verbaasd om zich heen en begon automatisch met het testen van enige faciliteiten. Op het eerste oog standaard hotelkwaliteit leek het. Bedden met doorzakfunctie, zwaar brommende koelkast die door lichte heropvoeding met zijn rechtervoet ineens veel minder geluid produceerde, een eettafel met evenwichtsstoornis, onvaste kleuterstoelen en een doorzakbank in de kleurstelling kringloopwinkel na waterschade. ‘Down the rabbit hole dan maar’, zei hij grijnzend tegen zijn vrouw. Ze rolde met de ogen en zuchtte, ‘4 nachten?’ Hij negeerde tactisch die opmerking, vroeg zich stiekem af of zij het wel vol zou houden daar. Dit ‘hotel’ was nog wel zijn idee geweest... Hij stapte de gang in om het pand verder te verkennen en trok de douchedeur open. ‘Zeg Annie, als je nog wat hair extensions wil, er ligt hier genoeg in het doucheputje hoor, mooi meegenomen?’ Ondertussen schroefde hij de kraan van de douche open. Rochelend presenteerde zich een waterstraal die een wanhopige 80’er met prostaatproblemen euforisch gemaakt zou hebben. Hij zuchtte, een beetje moedeloos

liep hij door naar de keuken. Deed de keukenkastjes open en haalde er wat bekers uit. Ze keken hem glazig en wazig aan. Krijtperiode stelde hij ferm vast. Toen viel zijn oog op de ruimhartig aangeboden 2 pits kookplaat. Hij trok eens aan het rafelsnoer, draaide het ding om en zocht naar het merk. ‘Dacht ik het niet’, zei hij hardop, ‘Indeshit’. ‘Klasse hoor hier’, riep hij chargerend tegen zijn vrouw vanuit de keuken. ‘Heb je ook soda mee, haal ik mijn gereedschap ff op... Ennuuh, hoeveel poten heeft een kakkerlak eigenlijk’, riep hij naar de kamer? ‘Jasses, houd op, echt?’, kreeg hij terug. ‘Check jij daar ff op bedwantsen en schurft’, riep hij chargerend terug. Hij had er lol in, ook wel weer een avontuur zoiets voelde hij totdat ...

Brabantse nachten zijn lang, Amsterdamse nachten blijkbaar nog langer. Overdag weinig mensen op straat, slechts 1 hese, krat bier aanbieder in rookwalm in een fietsenstallingvoortuin van ruim 1 meter diep. s’ Avonds, maar vooral ’s nachts hoor je te leven had de wijk unaniem besloten. Hij was er al bang voor geweest. Na een tweede verkenningsronde bleek de wijk bevolkt door bewoners die elke uitgesproken zin langer dan vijf woorden diep wantrouwen en vanuit tattoo gecamoufleerde commandocentra al snel opdracht gaven tot het bedreigend samentrekken van sportschoolvlees onder het uitroepen van: ‘beetje bijdehand meneer?’ Hij durfde na 1 slecht overleefde nacht dan ook niet aan te reiken dat ‘s ’nachts op straat op maximaal volume communiceren en het ’s nachts bij herhaling uitlaten van uw verlaagde BMW met sportdemper in principe niet zo sociaal was. Die zin was trouwens sowieso te lang, bijdehand lang.

De eerste nacht waren ze alleen in het huis geweest. De andere kamers bleken de dag er na plotseling ook ontdekt in de krochten van internet. Wat diende zich aan? Een bijna hemelende rolstoelbewoner met vrouwelijke duwboot, een zwarte

architectenbril met slecht ontworpen mannetje eronder, een militair die het woord geheime missie door zijn stille autoritaire gedrag openlijk adverteerde en een eeuwige student met eigen ict bedrijfje zo bleek achteraf. ‘Gezellig toch’, had Annie hem dwingend voorgeschreven. Had gekund, ware het niet dat het merendeel van de gasten ’s ochtends reutelend hun territorium afbakenden op het enige lage 30’er jaren toilet, tegenover hun kamer.

Na een ferm doorleefde nacht werd het ontbijt slechts een half uur later dan op papier aangeboden in een ander pand dan ‘het hotel’. Verwachtingsvol betraden ze een soort kringloopwinkel voor beginners. Hij meldde hij zich optimistisch aan de balie: ‘Glutenvrij brood?’ ‘O, sou u dat zelluf niet meneme meneer?’ Hij was enigszins teleurgesteld, maar was dit wel gewend. ‘Prima hoor, ik neem het morgen zelf wel mee’, zei hij cynisch. Hij zag zijn vrouw ondertussen verheugd de voor kabouters geproduceerde hotelkuipjes uitsmeren over het plakbrood, schonk zichzelf koffie in en besloot het daarbij te laten. Keek eens om zich heen en zag de ontbijters massa’s spek, eieren en fruit op hun bord deponeren en verbaasde zich. Hij had ‘s ochtends genoeg aan één stukje brood, zwarte koffie en het bewust verspreiden van chagrijnige opmerkingen. Ach, wat kon het hem ook schelen. Hij was wel gewend te overleven op weinig. De bodem van zijn koffiebeker kwam in zicht. Leeg keek hij naar buiten en zag dat de zon hoteloverstijgend doorbrak. Dit monterde ‘em weer op. ‘Annie, ik doe nog een bakkie hoor’.

Buurtbarbeque

De buurt, althans een bewust geselecteerde groep uit de buurt, werd elk jaar door de nestor van de buurt informeel gedwongen mee te doen met het sociaal lijkroosteren in de hovenierrijke tuin van Dirk en Joke. Het was het jaar dat het Coronavirus zich afwisselend latent of meer manifest openbaarde op de daartoe politiek aangewezen terreinen. Volgens enige fakkeldragers een ziekelijk beleid. Gelukkig werd het op een gegeven moment weer toegestaan mensen aan elkaar bloot te stellen in de open lucht mits fluisterend gecommuniceerd werd op een virusveilige 1.50 meter afstand zo was wetenschappelijk bepaald. Het zou de vraag naar meetlinten niet aanwakkeren bleek achteraf en het zou de vaste buurtbarbecue ook niet verhinderen was buurtschappelijk bepaald.

Hoopvol en zich verheugend op een interactie met het vergeten fenomeen andere mensen verzamelden zich een 30 tal buurtbewoners in de tuin van Jan en Joke. Een creatieve buurman had de prikkelende uitnodigingen verzorgd bestaande uit verdachtmakingen, de nodig geachte beledigingen en feitelijke verdraaiingen van reële gebeurtenissen met als rode draad de insinuatie: 'waar doen ze het van'. Dit zou de nieuwsgierigheid zo prikkelen dan niemand verstek zou laten gaan.

Het slagveld aan vlees zag er keurig uit. Een slager had het gillend omgelegde varken netjes in reepjes gesneden aangeleverd. Sommige onderdelen van het beest waren effectief vermalen en van rood en groen ogende kruiden voorzien. Het buurtcateringbedrijf had de handel netjes ingepakt en in de

categorieën: ‘glutenvrij, visvrij, pindavrij, veganvrij, zuivelvrij en vrij van serieuze ingrediënten’, ingedeeld. Zijn lichte onvrede met ‘nutteloze’ diëten niet echt camouflerend gaf hij las toegift op zijn presentatie nog aan: ‘mocht het geheel onverwacht toch mis gaan’, dan biedt die ruimte daar achter die rododendron voortreffelijke mogelijkheden’.

Het was avond en de zon verspreidde nog enige restwarmte door de tuin en de drank vloeide rijkelijk. Ineens diende zich een jammertoon aan. ‘Een inval van ‘handhaving, wegwezen’, schreeuwde Jan opruierig. Sommigen keken paniekerig om zich heen totdat bleek dat er maar 1 bron overbleef, de telefoon van de buurnestor! ‘Diihiirk, jouw telefohoon’, hoorde hij al snel om zich heen schreeuwen. ‘Corona app denk ik, zeker weer te close geweest met die kassière van de Appie’, klonk het spottend. Dirk diepte amechtig het moderne apparaat uit zijn broekzak en keek of grote afstand misprijzend naar het scherm, in ijzige kalmtte. Verdomme, wel die K-app zag hij, zeker in de supermarkt gebeurd. ‘Niets aan de hand jongens’, sprak hij een glimlach forcerend, ‘gewoon een verkeerde instelling...’. ‘Isoleren die man werd ondertussen al geroepen en “ achter de rododendrons met ‘em ...’. Na nog enige vergaande spottende opmerkingen werd unaniem bepaald de fysieke communicatiegrens met Dirk vast te stellen op 1,51 meter met een proeftijd van een jaar. Hij was gewaarschuwd zo werd hem grijnzend meegedeeld.

Wat was er die avond zoal ook alweer voorbij gekomen, trachtte hij zich te herinneren. Veel vlezige onderwerpen, dat zeker. Bleek één buurman tegen douchetijd van een buurvrouw in haar buitendouche steevast met een bakje kruisbessen voor haar de weg over te steken. De hulpvaardigheid bij het willen helpen aankleden van een jonge buurvrouw met verstuipte enkel had ook de stoutste verwachtingen overtroffen. De personal trainster van

de buurt bleek vooral elektrisch aangedreven zwaar uitgezakte 50'ers in het tegenoverliggende plantsoen te teisteren met sadistische opdrachten. Het verhaal ging rond dat de directeur van Unique Lever tijdens zo'n training de uitgelegde trap op de grond willen ontwijken totdat de buurvrouw 'em herhaaldelijk had toegeschreeuwd: INNN die traaaapp! Het gerucht ging dat hij daarbij gereduceerd leek tot een kleutertje dat nodig plassen moest maar zijn pieletje niet vinden kon. 'Ach, ik hoef de hiërarchie helemaal niet uit te vinden, alleen maar te handhaven', had de trainster lachend gezegd. 'Ze willen dit zelf hoor, ze vreten alles, ze weten zelf ook wel dat ze geen fysieke zelfdiscipline hebben, nou dan regel ik dat wel ... ha ha

Was hij die avond te verder weten gekomen dat de metamorfose van één huis in de straat tot open leefruimte beneden stuk gelopen was op het bouwtechnisch hinderlijke fenomeen 'dragende muur'. Dat de waarderingen van de kwastvergissingen op linnen van een andere buurman uiteen liep van 'leuk dat je je kleuterfrutsels bewaard hebt' tot 'eh buurman, die Nachtwacht he, is die ook van jou?'

Had hij geleerd dat er glutenvrij vlees bestaat, wat bij een spreker nadrukkelijk de vraag opriep of dat het geheim zou kunnen zijn van Doutzen Kroes. Dat de politiek aangekondigde financiële depressie niet opviel in hun straat door geluiden over de bouw van Trumpachtige jachten, renovatie van een krot tot woonboerderij in Frankrijk en het feit dat de meeste opritten grossierden in heftig wegenbelasting verplicht blik of Chinese batterijen op wielen met gesubsidieerde kolencentralestekker. Jammer was wel dat zijn protestactie tegen het lawaai van een lokale verbouwing gesmoord was in het Corona verbod op samscholing in het lokale plantsoen. Tijdens de barbecue kon hij nog wel waarschuwend en theatraal omroepen dat de bordjes 'Verdorie Pieter, nou ist uit met dat gesojemieter', weer

ingeleverd konden worden bij hem. Dat ze 'em maar voelden. Het bleek verder een buurtjaar van recordopbrengsten van zonnepanelen, grote en kleine buurpruimen, ambtelijke zuurpruimen en ongevraagd maar heftig interkadastraal migrerende klimopstekken zo kwam hij te weten.

Om ook in tijden van crises het bbq-vlees veilig te kunnen stellen was zelfs het ongeleide idee gelanceerd om gezamenlijk een buurtvarken te exploiteren. Hij had het niet kunnen laten om daarbij even te knipogen naar een buurman terwijl hij met een hoofdknik gewezen had op de vorstelijke achterkant van één van de buurvrouwen. Gezegd met een goed gevoel voor humor had die in de groep gegooid: 'lijkt me zeeeeker niet in strijd met bestaande buurtfenomenen'. Wat hadden ze moeten lachen. De vraag: wie wast dit varkentje, werd echter niet enthousiast opgelost. Enige moppen over het omleggen van het beest maakten duidelijk dat daarin het probleem schulde. Een kilo gemalen varken in de supermarkt halen deed dan wel afbreuk aan je jagersinstinct was de conclusie, maar met de pompbuks van buurman Chris een varken omleggen was weer het andere uiterste. Vereiste een vrij manifest boerengen of een neiging tot lustmoorden was de conclusie en in beide zaken grossierde men niet echt op de buurt. De inzet van de pompbuks zou zich volgens vigerende buurtmeningen moeten beperken tot het regulier doorzeven van getekende schietcirkels op de Playboy, bij buurman Dirk.

Toen de gesprekken over auto's, bevallingen en de talenten van een ieders kinderen en kleinkinderen ruimschoots de tijdbalk der overdrijving gepasseerd was, werd het tijd voor wat anders. Demonstratief werd een karaokeset van een puberslaapkamer geplukt. Met een 'slechts 750 watt vermogen' werd het apparaat door een jongeling glimlachend aan de verlenghaspel van de

tuinverlichting geknoopt. Ineens ontstond een race wie het ding met zijn telefoon via bluetooth kapen kon om zo de eigen muziekvoorkeuren de ether in te jagen. Al snel galmden de eerste gestreamde muzieknummers de heggen over. Eerst nog serieus, toen echter het lied 'Eskimo' van de 'Zangeres zonder naam' dreigde de 100 Decibel aan te tikken op de titel van het lied greep de eigenaar van de tuin in. Schakelde het ding snel uit en nodigde de oudste buurtbewoners uit om de Zuiderzeeballade te zingen, kenden ze vast wel uit hun hoofd. Even rust was de bedoeling. Na een zwik ongelijke inzetten bleek dat ze het prentje nog niet kwijt waren. Emmeloord kwam al snel met forse uithalen voorbij gewaaid,. Na nog enige nummers van en voor ouderen, volgens de jeugd, werd het apparaat en de microfoon met tegenzin weer aan de jeugd overhandigd. Dit mede vanwege enige 'killbewegingen' achter de ramen van een buurman die niet uitgenodigd was. Dat de volgende dag stukken verbrand vlees, een zwik peuken en wat lege bierflesjes spontaan via het luchtruim naar die tuin verhuisd waren, leek dan ook onvermijdelijk na dit incident.

Het werd een geslaagde avond, de CroMagnon mens had er een puntje aan kunnen zuigen zo gretig werden de prehistorisch geschroide stukken vlees naar binnen geduwd. De nestor en organisator sloot de avond vreugdevol af met de opmerking dat de avond zo'n succes was dat hij bij dezen eenzijdig bepaald had dat in het najaar een vervolgarbecue weer net zo professioneel door hem opgedrongen zou worden. 'Ook degenen die op aangewezen datum spontaan niet kunnen, zullen weer deskundig van huis gehaald worden, waarvan acte'. Met gejoel werd het dictaat ontvangen. Tot in de late uurtjes sleepte het feest zich daarna voort. Rond 2.35 werd vredig afgesloten met serieuze gesprekken. Tijd voor koffie.

Pubquiz

Christelijke scholengemeenschap 'Luther' had voor haar Havo en Vwo-team een pub-quiz georganiseerd in café 'De bruine hoeksteen'. Gestaag druppelde een bevolking aan docenten binnen. Velen hadden onderling stiekem sluitende afspraken gemaakt over wie welk team bevolken zou zo bleek later. Gezien de losse reputatie van deze avonden hadden de meeste halzen er reikend naar uitgekeken, ook de onnozele. De animo bleek dit jaar zelfs zo groot dat een enkel team in een wat besmukt hoekje plaats mocht nemen aan Jeen Wakker gelijkende meubelrestanten. Het gros van de deelnemers bestond uit teams van vier leden, een drietal teams had maar drie leden. Wellicht uit vrees door den mand te vallen hadden enige weglopers tijdig het christelijke hazenpad gekozen. Een blik op het slagveld liet zien dat de door Bacchus ondersteunde spanning al snel vrijelijk gebotvierd werd op de concollega's. Dirk dacht zich met zijn intensieve kennis van fietsen, filmsterren en koans van Laozi uit 506 voor chr. reeds een hoofdprijs toe. Het bleek een misvatting.

De opzet had duidelijk de goedkeuring van de minister van onderwijs en desastreus verwante onderwijsambtenaren weg kunnen dragen. Hoewel de werkvorm zich niet expliciet leende voor differentiatie ontstonden spontaan toch autonome werkvormen en taakverdelingen per team. Ook het samenwerken en de evaluatie van het proces kregen volop aandacht, de vijf basisrollen van de docent zaten geramd, ook dat was een feit.

De groep, opgegroeid met vaste bijbelsche waarheden als een 7-daagse schepping, het grote gelijk van Henk Binnendijk, Luns,

meester Hilterman, een 6000 jaar oude aarde en een door Noach bewust aan boord genomen destijds bekende 8 triljoen insectensoorten waaronder de zeka virus veroorzakende mosquito *A. Africanus*, kon zich al snel prima vinden in de zoektocht naar zoveel feitelijke waarheden dat Darwins Galapagosvink er spontaan een depressie van krijgen zou.

Uit angst intellectueel niet langer serieus genomen te worden door collega's hadden zich krampachtig teams gevormd rondom veronderstelde kennisgebieden. Wat opviel dat veel managers bij dit proces alleen bleven zitten en uiteindelijk samen maar een groepje vormden. De specialisten van in het onderwijs wankel staande kennisgebieden bleken achteraf juist een duidelijke voorsprong te hebben op de groep. Een team met daarin een docent muziek, geschiedenis, mens en maatschappij en aardrijkskunde konden namelijk achteloos het diverse vragenveld bestrijken. Een groep managers en ex-managers konden ondanks een ruime autistische feitenaanleg slechts drijven op de onwetende golven van dressuurkunst met het etiket management. Het eigenaarschap van de vragen was zonder hun aansturing al snel transparant en decibelrijk aangeland bij de deelnemende actoren van de humaniora vakgebieden. Actoren die ondanks hun net ontvangen 13e maand zo openlijk gehakt maakten van hun leiders dat een gemiddelde Japanse manager onmiddellijk harakiri gepleegd zou hebben.

De vragen, gepresenteerd op een groot scherm, barsten op een gegeven moment los als een wolkbreuk. Feiten van, uit en over gebouwen, bruggen, apen en aanverwante agressievere tweebeenigen, denderden rücksichtslos voorbij. Zelfs vage muziekfragmenten trokken bij velen direct en feilloos naamgerelateerde hersenvakjes open. Op een gegeven ogenblik kwam een deuntje van 'the Pointer sisters' voorbij waaien waarbij

zelfs de oorspronkelijke titel van de uitgebraakte keelklanken opgehoest moest worden. Hij kon zich alleen nog herinneren destijds het geluid te hebben uitgezet om zich beter te kunnen concentreren op de vormen van de dames. Werd 'em ook al niet. Hij begon zich wat ongemakkelijk te voelen. De non verbale communicatie van het team deed hem inmiddels vrezen voor zijn wankele asielstatus als niet manager. Om uitzetting te voorkomen kon hij zijn teamgenoten op de valreep gelukkig wel verblijden met antwoorden op vragen rondom bloedmooie actrices, dure automerken en Formule 1 coureurs. Hoe hij wist dat een bekend Nederlands model maatje 34 en een voorkeur voor Livera had, was op het randje. Hij kon deze ongewilde framing gelukkig pareren met: 'veel mee geknikkerd he, dan krijg je dat'. Het wantrouwen bleef voelde hij, veelal gevoed door zijn reputatie als humor heiden op permanente kruistocht tegen hallelujah collega's en zijn bij hen bekende waardering voor wandelend blond en rond.

Algemeenheden als de te raden hoofdingrediënt van een worteltaart, een waterige kwalvraag en een simpele computervraag deed de moed in zijn groep weer stijgen tot het wrede besef doordrong dat dit voor een ieder gemakkelijke vragen waren en dus nog niet kon worden ingelopen op de andere teams.

Na 2 uren onbetekenende details te hebben uitgespuugd verklaarden de organisatoren de quiz afgelopen. De briefjes werden verzameld en een pauze werd ingelast voor het reguliere nakijkwerk. Na diep beraad leek de uitslag stuk te lopen op een gelijk van 2 teams. Een ad hoc jury van managers betoogde vanachter een kraag bierschuim dat er ruim draagvlak was voor hantering van de wetenschappelijke selectiemethode iene miene mutte. Zo geschiedde en zij zagen dat het goed was.

Een plinggg verstoorde scherp het geroezemoes. Na een ‘mag ik even stilte’, werd het team humaniora jubelend tot winnaar uitgeroepen. Ze kregen plechtig een uit de kelder opgeduikelde beker aangeboden met daarop de vers geprinte sticker: ‘Pubteam 2023’. Terloops werd daarbij licht cynisch aangegeven dat het een wisselbeker betrof en de winnaars slechts minieme, tijdelijke roem bood. Dit ontlokte boegeroep van betrokken team uit de zaal. De in deze groep verdwaalde docent lichamelijke opvoeding ging ineens bovenop de tafel en gaf met een ‘Me Tarzan’ borstklop aan de beker niet gemakkelijk weer prijs te geven. In de hoek van de zaal weerklonk daarop een ‘You Tarzan, me Jane’ door een verschrompelde pensioengerechtigde docente Duits. Gejuich steeg op.

Het werd tijd voor de uitreiking van een partij gifrijk Aalsmeers afgetikt bloemenoverschot aan de organisatoren en behulpzame roetveegknechten. De chef kok werd uit de keuken getrokken en kon na enig hoera geroep met een bosje bloemen voor Mien thuis vertrekken. Men had nadrukkelijk genoten van de koude salades getuige de met brood ondersteunde torens op veel borden. Torens die vooral aangaven dat het eten die avond gratis was.

De organisatoren gaven als afsluiter mee: volgend jaar maaarr weeeeer! De zaal stemde daar luid applaudisserend mee in terwijl het laatste bier gulzig besteld en didactisch weggewerkt werd. Een manager sloot de avond uiteindelijk af met de opmerking dat achteraf de cesuur nog aangepast kon worden zodat zij als managementteam wellicht toch nog gewonnen hadden. Dit kon rekenen op 100 decibel uitingen van semi onvrede. Kortom, een prachtige en feitelijk goed geslaagde avond.

Schilderles

Dirk zijn ouders schilderden beide. Pa, onwetend van het bestaan van antidepressiva, kwastte vaak tot diep in de nacht tijdens frequent voorkomende en als neerslachtig ervaren herfst- en winterperiodes. Meestal deed enige ontevredenheid over details op het doek hem herhaaldelijk uit bed stappen om opnieuw de Sisyfus worsteling aan te gaan met het beoogde tafereel. Het omringende duister vond bij dit nachtelijk omzwerven veelal zijn weerspiegeling in de doeken, zwarte vlakken met her en der een hopeloos verdwaalde lichtvlek.

Zijn moeder was vanuit het lege nestgevoel als een bezetene op de bloemetjes van de volksschilderkunst gedoken. Hij herinnerde zich de vele markten waarop zij vreugdevol haar vaardigheden en producten etaleerde, de euforische demonstraties in musea, de overal aanwezige terpentijnlucht in huis en het wiebelige schildertafeltje dat hij in de krappe kamer altijd blijvend per ongeluk aanstootte.

Hij herinnerde zich ook de vele boeren die hun boerderij op melkbussen geschilderd wilden hebben met daar omheen een karrenvracht aan bloemetjesbagger. Zo'n systematisch verwaarloosde bus moest eerst drie maal geschuurd en geverfd worden voordat ook maar enige verfspat erop plakken bleef. Een karwei dat met een strakke glimlach geacht werd integraal deel uit te maken van de povere financiële deal. Mede uit sociale dorpsdwang werden de verroeste melkbussen altijd onderdanig lachend ingenomen. Pa glimlachte er wat minder om, oefende altijd hartstochtelijk op achteruitbidden als hij weer eens geconfronteerd werd met zo'n boerig verroest exemplaar.

Het bloemetjesfanatisme van mams nam op een gegeven moment heftige vormen aan. Bijna alles wat ze tegenkwam veranderde door haar toverstafkwast in volksschilderkunst. Uit voorzorg parkeerde hij zijn oude Renault al een straat verder. Dat een sticker met de afkorting Frl op zijn auto bij het parkeren op het kazerneplein al drie uit regiogebonden domheid geïnspireerde deuken had opgeleverd was nog daaraantoe. Zijn vrees was dat enige bloemetjes op zijn blik op het militaire parkeerterrein zou aanzetten tot nog iets grotere verbouwingen...

Na de dood van zijn ouders beklom hem onverwacht toch enige bewondering voor hun schilderprestaties. Dit mede omdat na het overlijden van zijn moeder een museum serieus belangstelling had gehad voor de vele beschilderde objecten en haar bibliotheek. Een bibliotheek die bestond uit een verzameling artikelen ontstaan door 30 jaar lang fanatiek uit binnen- en buitenland artikelen opgevraagd te hebben over volksschilderkunst. Een schat aan informatie voor een museum. Hij had het materiaal graag verstrekt, op zolder had het toch geen functie.

Toen een kwart eeuw later zijn eigen kinderen bijna ongemerkt zijn huis ontvolkt hadden stond hij op een dag zelf zomaar doelloos voor het raam te staren. Eerst maar wat huishoudelijk werk doen dan. Na het stofzuigen, vaatwasser uitruimen en konijn van vreten voorzien stond hij ineens weer voor het raam te kijken. Wel verdomme, sta ik hier alweer, dacht hij. Ineens kwam het besef boven: dit kan niet waar zijn, verveelde hij zich? Hmmm, had hij een hobby nodig? Wat dan? Dingen verzamelen die toch niet in zijn kist zouden passen en door derden meedogenloos aan grofvuil of container toevertrouwd zouden worden? Laat maar. Sporten? Hij voorzag een hausse aan declaraties bij de ziektekostenverzekeraar met het oog op zijn fysieke constructie, ook niks dus. Peinzend over de mogelijkheden viel zijn oog ineens op het schilderij van zijn

vader: drie hysterisch galopperende paarden, zwaar wentelend in lagen olieverf. Dat was het, dat zou hij ook proberen! Schilderles was dan wel geboden.

Een maand later zat hij op schilderles, bij een mevrouw bij wie hij al eerder een paar tekenlessen gevolgd had. Het atelier werd verder bevolkt door nog een achttal cursisten. Al bij het voorstellen kreeg hij een dwingend gedetailleerd beeld aangereikt van hun talenten. Sommigen hadden slechts 15 minuten nodig om zichzelf te behangen en te behagen met succesvolle projecten en schilderijen vanaf prenatale conceptie tot de huidige rimpelfase. En dan afronden met ‘het is zo maar een kleine greep uiteraard’. Hij had dit narcistische circus na één minuut al gehad en mijmerde ondertussen wat over beroemd worden. Wanneer wordt je als kunstenaar nu beroemd? Na enig overdenken wist hij het. Je begint getrouw de natuur na te schilderen. Na enige tentoonstellingen ga je over naar expressionistische kunst. Ondertussen zorg je ervoor structureel in het nieuws te blijven door pr-effectief opvallend vreemd te gaan met een bekende persoonlijkheid of met drie buurvrouwen tegelijk in een soort van Anton Heyboer constructie. Door het steeds bonter te maken zowel op het doek als in het leven kon je uiteindelijk voor een paar bewust nonchalante kwaststreken goud vragen. ‘Dirk?’, klonk het ineens onverbiddelijk. Shit, wat moest hij zeggen? Fanatiek zocht hij om woorden maar vond ze niet. Hij besloot de zelfverheerlijking maar te bestrijden, met een understatement. Krampachtig produceerde hij: ‘Ik ben Dirk en de natuur tekenen lijkt mij leuk ook al heb ik dat op de kleuterschool voor het laatst gedaan en daar mijn verdiende straf voor gekregen’. Zijn biografie was hiermee blijkbaar net wat te bot neergezet, de cursusleidster vulde maar snel aan met ‘ja Dirk is al eens eerder bij mij geweest en toen hebben we ... ‘.